

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
ששה עשר

היכל
שלישי

מאמרי אדמו"ר הזקן
הקצרים
— הוספות —

•

מכ"ק אדמו"ר הזקן
הרב רבי שניאור זלמן מליאדי
(בעל התניא והשו"ע)
זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

יוצא לאור בפעם הראשונה מכת"י

על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים ותשע לבריאה

פתח דבר

לקראת חג השבועות הבעל"ט, הננו מוציאים לאור בזה קונטרס „מאמרי אדמו"ר הזקן – הקצרים” – הוספות, קובץ רביעי.

קונטרס זה כולל שלשה מאמרים שנדפסים כאן בפעם הראשונה מכתב יד מעתיק מספר 2* והם ד"ה:

(א) ענין הטבילה שבלייל שבועות.

(ב) ענין עומר שעורים.

(ג) להבין מהו שכתוב עושי דברו.

לתועלת הלומדים והמעיינים הוספנו בשולי הגליון מראי מקומות וציונים, ובסוף הקונטרס – פאקסימיליא.

*

הקונטרס נערך על ידי הרה"ת ר' גבריאל שי' שפירא.

מערבת „אוצר החפידים”

שלשת ימי הגבלה, ה'תשע"ט
ברוקלין, נ.י.

(1) קובץ הוספות הראשון נדפס לקראת חג השבועות תשע"ד, והשני לקראת ח"י אלול תשע"ה, והשלישי לקראת שבת חזון תשע"ז.
(* תכריך כתי"ז זה, נתקבל לאחרונה לספריית אגודת חסידי חב"ד ע"י הרה"ח ר' אריה קאלטמאנו, לע"נ אביו ר' יוסף בנימין בן ר' מנשה הי"ד.

MAAMOREI ADMUR HAZOKEIN HAKTZORIM
— Hosofos #4 —

Copyright © 2019
by

Kehot Publication Society
770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213
(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718
editor@kehot.com

Orders Department:
291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213
(718) 778-0226 / FAX (718) 778-4148
www.kehot.com

All rights reserved.

The Kehot logo is a trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

Printed in the United States of America

שבועות

ענין הטבילה שבלייל שבועות שכ' בפרע"ח: להמשיך הכתר ע"י חזרת שלישי עליון שבחסד נעשה הכתר. וע"ש הענין שכל מדה נחלק לג' פרקין, והן חב"ד חג"ת נה"י.

והנה חג"ת נה"י הם מעצם המדה, וחב"ד הוא מהשכל של המדה. למשל במדת חסד, החסד הוא עצם המדה, חסד הנמשך מטעם ודעת של החסד, כי בכל חסד יש טו"ד ושכל הכלול בתוכה איך ומה הוא, חב"ד של המדה. והנה החב"ד של החסד הגם שכלול במדת החסד, אבל שורשו מעצם החב"ד, החכ', המקורות, מקור החכ' בבחי' א"ס, ובהגדלתו ובחזרו למקורו, בזה ממשיך מעיקרא ושרשא דכולא.

וזהו ענין נשיאת כפים, שהכהנים המברכים את ישראל להעלותם לבחי' ביטול חכ' עילאה, כי אהרן: הוא שושבינא וכו', בהעלות: אהרן את הנרות, הן הנשמות של ישראל. לכן נושאים את כפיהם, כי ביד' יש ג' פרקין ופרק היד והאצבעות הם בחי' חב"ד של הזרועות, כאשר רואים בחוש שביד יש חכמה שיכול לכתוב כל דבר חכ' ולעשות כל האומנות, בחיבור היד והזרוע או והזרועות על הכתפים, והכתפים הם בחי' דעת הכולל חו"ג, ושרשם הוא בחי' אחורי הדעת הנמשך מהראש דרך הגרון, ומאחורי הדעת נמשכין החו"ג הם זרועות.

לכן במדינה ה' נושאים את כפיהם נגד כתפיהו, דהיינו חב"ד שבזרועות חו"ג, ושרשם בחי' דעת, ומעורר שרשם למעלה עד א"ס, ובזה ה' מעלים חו"ג של ישראל עד שרשם.

---

(4) בהעלות אהרן את הנרות: ע"פ בהעלותך ח, ב.

(5) ביד יש ג' פרקין . . חב"ד של הזרועות: ראה גם מאמרי אדה"ז תקס"ח ח"ב ע' שעה. פרשיות התורה ח"א ע' שנה. אוה"ת שמיני ע' כו. יהל אור ע' רמא. אוה"ת דרושים לפסח (כרך ג) ע' תשמח. סה"מ תרמ"ז ע' נו ואילך.

(6) והכתפים הם בחי' דעת הכולל חו"ג: ראה מאו"א כ, יז. ובכ"מ.

(7) במדינה ה' נושאים את כפיהם נגד כתפיהו: ראה סוטה לח, א. וראה גם אוה"ת שמיני ע' כח (ד"ה זח"ב).

---

(1) ענין הטבילה שבלייל שבועות: המאמר נעתק מכת"י מס' 2 (צח, ב) בכותרת: שבועות. מאמר זה בהרחב הביאור מכ"ק אדמו"ר האמצעי נדפס במאמרי אדהאמ"צ במדבר (חגה"ש) ע' שמח בכותרת: יום א' דשבועות תקע"ט.

(2) בפרע"ח: שער חגה"ש פ"א. וראה הנסמן במאמרי אדהאמ"צ שם בהמ"מ.

(3) אהרן הוא שושבינא וכו': זח"א רטו, ב. זח"ב מט, ב. זח"ג כ, א. נג, ב. ערה, ב. לקו"ת בהעלותך כט, ג ואילך. סה"מ תקס"ב ע' רטו ואילך.

אך במדינה שהוא בחינת גבול וצמצום, לא היו נושאים אלא עד כתפיהו, בבחי' אחורי הדעת, המתפשט למטה להיות מקור ושורש לחו"ג בבחי' צמצום וכו'.

אבל במקדש ששם הוא בחי' גילוי האורות א"ס ב"ה שלא בדרך צמצום, היו נושאים כפיהו נגד ראשו, שהוא עצם החכ' והמוחין. והגם שאין שייכות ערך החב"ד שבזרועות וחו"ג לעצם החכ' באין ערך ממש, אבל אעפ"כ הכל הוא חכ' עד א"ס, ומחמת שהגילוי דבהמ"ק הוא למעלה מהשתלשלות, הי' כח בידם להעלותו למקורם העצמות, הגם שבדרך השתלשלות אין ערך ויחס בניהם כלל. אבל באמת שורש הנמשך למטה הכל א"ס וכו'.

וזה ענין חושן ואפוד, כי אפוד נאמר עליו ששה משמותם על אבן אחת וששה וכו' והן על כתיפו, וחושן על לבו, ושם שנים עשר אבנים לכל שבט, כי אהרן הוא המעלה נשמות ישראל לשרשן כמ"ש לזכרון לפני ה' תמיד, ע"י הביטול בחי' מ"ה, לכן נשא את החו"ג בנשמות ישראל על כתיפו, להעלותם לבחי' דעת בבחי' כתיפיו כמבו', לכן שם ששה על אבן א', מחמת ההתכללות דחו"ב שבדעת בכלל שורש החו"ג, לכן הי' שני אבנים, א' בבחי' החסד וא' בבחי' הגבורה, שורש התכללותם שבדעת.

והאבן נק' שוהם, כי שוהם⁸ הוא אבן יוסף, בחי' יסוד, שכולל כל ו' קצוות. והחושן הוא בלב, דהיינו התגלות המדות בלב, ושם הוא פרטי המדות, לכן יהי' שם שנים⁹ עשר אבנים, לכל שבט אבן מיוחדת, כי השבטים¹² הם בחי' מידות פרטיות, חסד שבחסד, גבורה שבחסד וכו' בפרטיות התחלקות. ולפי זה אמרו¹³ לתחלקותם כל אבן לרפואה וד"ל.

א'תרגו ואילך.

13) אמרו¹³ לתחלקות כל אבן לרפואה : ראה בחי' פ' תצוה שמחלק סגולות כל הי"ב אבנים רפואה מיוחדת בכל אחד מהן, וראה גם שם בענין אבן ספיר: וסגולת אבן זה שהוא טוב לאור העינים ולכך מעבירין אותו על העינים, וכן התורה מאירת עינים ואמרו האבן הזאת תועיל לכל כאב ונפיחה באיזה מקום שתהיה בגוף וכן התורה מרפאה לכל הגוף.

8) ששה משמותם על אבן אחת: תצוה כה, י.יב.

9) לזכרון לפני ה' תמיד: תצוה שם, כט.
10) שוהם הוא אבן יוסף: כמ"ש הרמב"ם פ"ט מהל' כלי המקדש וברכות ס"פ תצוה ופ' במדבר פ"ב (לקו"ת פ' ראה כה, ד).
11) שנים עשר אבנים: ראה תצוה שם כא.
12) השבטים הם בחי' מדות פרטיות: ראה מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ע' שנג ואילך.
תו"ח תצוה שמה, ג. אוה"ת תצוה (כרך ה) ע'

ענין עומר שעורים ושתי הלחם. כי עומר² הוא בחי' מאכל בהמה, בחי' חיות שבמרכבה, ארי³ שור נשר אדם, כי בחי' אהבתם ותשוקתם לה' הוא מצד טבעיות, בהגלות עליהן מלכותו ית'. לכן נק' מאכל בהמה, בלי דעת המתפשט. ושעורה⁴ הוא שיעור ה', בחי' ה' תתאה, המתלבש בהם בבחי' גבול אהבתו, העלו אותו ע"ג אש המזבח, בבחי' ביטול למקורם, ע"י מזבח, בחי' מל'.

וע"י העלאה זו, או נעשה מבחי' זה רכב⁵ אלקים רבותים אלפי שנאן⁶, שור נשר כו', אדני במ סיני בקודש, דהיינו שיהי' בחי' כלי להמשכות אורו ית' למטה, בבחי' תורה, בבחי' ירידה, של צמצומים לתומ"צ הנמשכים למטה. וזהו נק' אכילת מזבח, כמבואר בגמרא אמ' האכל יאכל בב' אכילות הכתוב מדבר, באכילת מזבח ובאכילת האדם.

ואכילת האדם הוא שתי הלחם, שהוא מחיטים, כי חיטים הוא מאכל אדם, בבחי' דעת, כמארז"ל אין⁷ התינוק יודע לקרות או"א עד שיטעום טעם דגן, וכמארז"ל [עץ] שאכל אדה"ר חטה הי', כי הוא בבחי' הדעת. והוא בחי' מ"ת, בחי' חכ', אורייתא⁸ מחכמה נפקת.

וכן כהנים⁹ ששרשם הוא מבחי' חכ', בחי' ביטול, כידוע שאהרן¹⁰ הוא שושבינא דמטרוניתא, ע"י אה"ר הנמשך מחב"ד וכו', שהוצרכו להניף את שתי הלחם

(8) בבי' אכילות הכתוב מדבר: זבחים יג, ב. כח, ב. ועוד.

(9) שתי הלחם, שהוא מחיטים: ע"פ אמור כג, יז. משנה מנחות נב, ב. וראה תו"א ויקהל קטז, ב. לקו"ת במדבר י, ד. טז, ד.

(10) אין התינוק יודע לקרוא או"א . . . שאכל אדה"ר חטה היה: ברכות מ, סע"א. וראה מתנות כהונה לב"ר פט"ו, ז. מבוא שערים ש"ה ח"א פ"ב בהגהת צמח (א).

(11) אורייתא מחכמה נפקת: זח"ב קכא, א. ועוד.

(12) כהנים ששרשם הוא מבחי' חכ': ראה מאו"א, א. קמ, כ. ט. ביאודה"ז להצ"צ ע' רמ ואילך. יהל אור ע' תלב. מאמרי אדה"ז פרשיות ח"א ע' שנד (ובהמ"מ שם).

(13) שאהרן הוא שושבינא דמטרוניתא : נסמן לעיל במאמר ד"ה ענין הטבילה.

(1) ענין עומר שעורים: המאמר נעתק מכת"י מס' 2 (צט, א). מאמר זה בהרחב הביאור מכ"ק אדמו"ר האמצעי נדפס במאמרי אדהאמ"צ במדבר (הגה"ש) ע' שטו בכותרת: ליל א' דשבעות שנת תקע"ט. וראה בהנסמן שם בהמ"מ.

(2) עומר הוא בחי' מאכל בהמה: ראה סוטה יד, א. פסחים ג סע"ב ובפרש"י. ובכ"מ.

(3) ארי' שור נשר אדם: ראה זח"א יח, סע"ב. זח"ב קיח, א. זח"ג עדר, א. תו"א יתרו עא, סע"ד.

(4) ושעורה הוא שיעור ה': זח"ג קפח, ב. (5) רכב אלקים רבותים: תהלים סח, יח. (6) שנאן, שור נשר כו': ראה זח"א יח, סע"א. רעיא מהימנא משפטים קיח, א. עקב עדר, א. תו"א יתרו עא, סע"ד. מאמרי אדה"ז תקסט"ט ע' קצו.

(7) אם האכל יאכל: צו ז, יח.

למקורם ושרשם, להמשיך מוחין בחב"ד מא"ס, מה שלא נעשה ע"י המזבח, כי אש המזבח הוא הי' מעלה בחי' חג"ת בבחי' טבעיות וכו'.

ולכן נק' תורה¹⁴ לחם כמ"ש לכו לחמו בלחמי, כמו הלחם הגשמי, ע"י אכילתו נעשה דם ועולה ללב, ומלב עולה מובחר למוח, ומחזיק מוח שכלו, ומהמוח יורד החיות ומתפשט להחיות כלי הגוף וחיצוניות ע"י גידים דקים המתפשטים מהמוח. כן ע"י התורה ממש, הנמשך למטה בענינים גשמיים, מתברר ועולה אל המוח, בבחי' רוחניות התורה.

וכמו שקיימו¹⁵ האבות התורה ברוחניות, בבחי' טעמי התורה בפנימיות בחב"ד, ומשם מתפשט לבחי' חיצוניות התורה, אסור ומותר וכו'. וכידוע שמאכילה נתחזק השכל, וכמארז"ל עד¹⁶ לא אכלית בשרא דתורא כו', כי יש דברים פרטים בתורה שהשגתם תלוי באכילת בשרא דתורא, אשר שם גנוז כח השכל, בבחי' שבירה¹⁷, וע"י אכילתו, מתברר בבחי' שכל. וכן יש בתורה, שהחכ' בבחי' התורה וכו' וד"ל.

עב, א. מאמרי אדה"ז תקס"ה ח"ב ע' תתלח. מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"ב ע' תקעה. ועוד. (17) שבירה: במאמרי אדהאמ"צ במדבר שם ע' שיט: שמצד בחי' השבירה ירד בחי' בהמה למטה מן האדם. ואמנם למעלה הרי שורש בחי' בהמה למעלה מבחי' אדם כידוע, על כן גנוז כח השכל בהעלם בבשר עד שמחזק השכל יותר". עיי"ש.

(14) תורה . . לכו לחמו בלחמי: משלי ט, ה. ראה חגיגה יד, א. לקו"ש ח"ד ע' 1033. וש"נ.

(15) שקיימו האבות התורה ברוחניות: ראה יומא כח, ב. לקו"ת שה"ש ט, ב. מאמרי אדה"ז תקס"ח ע' תפא. מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' נח. תז ואילך. ועוד.

(16) עד לא אכלית בשרא דתורא: ראה ב"ק

להבין מהו שכתוב עושי דברו לשמוע בקול דברו. ונקדים⁶ מה שכתוב בזהר אועירת גרמה בזעירו סגי, עד דלא אתחזיאת אות מינה אלא נקודה זעירא דלית בה חוור כלל, ודין אות יו"ד, וכדין הכפירים⁷ שואגים לטרף, אתעביד ה"א כבקדמון וכו'. וזהו עושי דברו לשמוע בקול דברו, ברישא עושי וכו'. פי', אם צריכים לעשות דברו, כי דברו הוא בחי' מלכות דאצי', ראשית הגילוי, הנק' דבר⁸ ה' ורוח פיו ית'.

ולהבין ענין זה נקדים מ"ש יהי' רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים, ויעש אלקים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מעל לרקיע ובין המים אשר מתחת לרקיע, פי' שהוא המשכה מלמעלה למטה, בחי' אור ישר, ומלמטה למעלה בחי' אור חוזר.

מבשרי אחזה, למשל באדם, הלב נותן חיות לכל האיברים, ליבא פליג לכל שייפין, והלב נותן חיות מלמטה למעלה ומלמעלה למטה, כי בלב האדם יש מושכל⁹ ומורגש ומוטבע, דהיינו דברים הטבעים, הוא מה שיש בלב כל אדם רחמנות ואכזריות, שהם אפי' [אצל] תינוק שהם בלי דעת, ואפי' בשעת שינה, והוא דפיקא דליבא בשעת שינה. והם מחמת מזגו, שנתמזג הלב מד' יסודות שנולד בזה. אפי' בשעת עיבור במעי אמו, הם אצלו, והוא בחי' נה"י שבנפש. ויכול לאהוב מחמת טבעו אף מי ששונא אותו ורוצה להרגו, או להיפוך, וזהו נק' בחי' בהמה, שחומל על הוולד, הוא בלא דעת, והוא בחי' חיצונה שבלב.

ויש ג"כ הבל הלב, והוא נק' הבלא פנימאה דלא¹⁰ אשתמע. ויש הבל הפה, וזהו הנק' הבלאי¹¹ דאתעביד קלא. והבל הפה נמשך מהבל הלב, מבחי' חיצונית שבלב, והראי', כשליבו בשמחה אזי קול של שמחה, היינו כשהוא מתגבר אצלו בחי' יסוד המים, מורה על מדת חסד, אז הוא בשמחה, וכשמנגן אזי קולו משמח והשומעים מתפעלים, כי באמת נמשך הוא מהמדות, או להיפוך, אעפ"כ הבל הלב גבוה במעלתה מהבל הפה, ואין ערכה. והראי', לפעמים קולו נמוך ולפעמים קולו גבוה, וזה דבר הנשמע בגשמיות. והיינו כשמתגבר יסוד המים מורה על מדת חסד שבמזגו הלב, קולו גבוה, וכשמתגבר יסוד האש שמורה על מדת גבורה, אזי

(1) להבין מהו שכתוב עושי דברו: המאמר נעתק מכת"י מס' 2 (לג, א).
 (2) עושי דברו: תהלים קג, כ.
 (3) ונקדים מה שכתוב בזהר אועירת גרמה בזעירו סגי: זחי"ג קצא, א. וראה גם ביאוריו לאדהאמ"צ בלק ע' רד, ג. רז, ד. (לשון הזהר הוא קצת בשינוי).
 (4) הכפירים שואגים לטרף: תהלים קד, כא.
 (5) דבר ה' ורוח פיו ית': תהלים לג, ו.
 (6) יהי רקיע בתוך המים: בראשית א, ו. ז.
 (7) מבשרי אחזה: ע"פ איוב יט, כו.
 (8) ליבא פליג לכל שייפין: ראה זחי"ג רכא, ב. אגה"ק סל"א.
 (9) מושכל ומורגש ומוטבע: ראה הנסמן במאמרי אדהאמ"צ ני"ך ע' קיא.
 (10) דלא אשתמע: ראה זחי"א נ, ב.
 (11) הבלא דאתעביד קלא: ראה זחי"ג מז, ב.

קולו נמוך. וכשהם ממוצעים, אזי יסוד הרוח מתגברת, והוא מדת תפארת, אזי קולו ערב, לשון תערובות, כי תפארת כלול כל גוונים, אעפ"כ אין נראה בהם שום השתנות, כי הם רוחניות.

יש בחי' אחרת, כשמתבונן בשכל כשצריך לאהוב אדם א', אף שבטבעו הוא אדם אכזר, הוא מהפך מדתו ואוהב אותו, או להיפוך, ובבחי' זה צריך לצמצם מדת חסדו וגבורתו. וזהו הנק' דעת בינה כי דעת כולל, פי' שהוא רק עושה פרצוף להמדות, כי המדות בלא דעת, יכול לאהוב בלי גבול או לשנוא בלי גבול, והדעת מגביל לזה. וזהו מוח¹² שליט על הלב בטבעו, פי' כסוס לגבי רוכבו, למשל כשאדם בונה בנין אבנים ומסתת באבנים כדי שיוכל להבנות כו', אבל הבונה עצמו אינו בתוכו, וזהו דעת כולל חו"ג כו'. וזהו בחי' מורגש שבלב, אף בהמדות, וזהו הנק' חו"ב, אב ואם המולידות אותם, פי' כמו הולדת ועביד¹³ פירין, כי הדעת מהפך ומגביל אותו, וזה הבחי' נק' אנוש.

יש נפש המשכלת הנק' נפש המדברת, כי הקול יוצא מהבל הלב, והראי', תינוק שאין לו שכל בשלימות, אינו יכול לדבר, כי האמירה בלב ודיבור בקול, אמירה¹⁴ נק' רכה ודיבור נק' קשה, כי הקול¹⁵ יוצא מהבל הלב, והאותיות דהיינו גיכ"ק¹⁶ מהח"ך כו' הוא. וזהו כל¹⁷ הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא, כי הפה נק' ימא¹⁸ דכליל כולא, פי' בחי' בור, ודרך הטבע נמשך מים לבור מהרים, והרים¹⁹ נק' המדות וד"ל. וכן לצייר האותיות, צריך לזה מושכל, עד"מ כשעושין חתימה בשעווה כו' או אותיות מהדיו על הנייר וכו', והשכל הוא מציר האותיות, והוא מבחי' אדם, הנק' בחי' ישראל, חלל הימיני שבלב, הוא בחי' פנימיות הלב, וזהו ויהי²⁰ האדם לנפש חי', לרוח ממללא.

וכן הוא בעולמות עליונים, פי' כי כתיב וירא²¹ אלקים את בני ישראל וידע אלקים, ב' פעמים אלקים, אצל פעם ב' כתיב וידע, כי יש בחי' קטנות ובחי'

12) מוח שליט על הלב בטבעו: בתניא פי"ב מצויין: כמ"ש בר"מ פ' פינחס. ובהערות ותיקונים לשם מכ"ק אדמו"ר זי"ע: בהגהות המיוחסות להצ"צ מציין לזח"ג רכד, סע"א.
13) ועביד פירין: ראה זח"א יב, א. מו, א.
14) ראה מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' קנה.
15) אמירה נק' רכה ודיבור נק' קשה:
16) מכילתא ורש"י יתרו יט, ג. ספרי ורש"י בהעלותך יב, א.
17) הקול יוצא מהבל הלב: ראה לקו"ת ר"ה נו, ד ובכ"מ.
18) ימא דכליל כולא: ראה ספר יצירה פ"ב, מ"א.
19) כל הנחלים הולכים אל הים: קהלת א, ז.
20) ימא דכליל כולא: זח"א יט, ב דכליל כלא ולא אתמליא יתר ורוז דא (קהלת א') כל הנחלים הולכים אל הים והים איננו מלא.
21) והרים נק' המדות: ראה זהר סבא משפטים קט, ב.
22) ויהי האדם לנפש חי', לרוח ממללא:
בראשית כ, ז. ות"א שם.
23) וירא אלקים את בני ישראל וידע אלקים: שמות ב, כה.

גדלות, אלקים הוא בחי' מל' דאצי', התפשטות החיות, הנק' דבר ה' ורוח פיו, ויש בו חיצוניות ופנימיות. וזהו ויאמר²² אלקים יהי אור, וכן ויאמר אלקים כו', בכל המאמרות כתיב אלקים, ומהו אלקים²³, הוא כח הפועל בנפעל, והי' מאמרות הוא נק' במשל אמירה²⁴ בלב, אמירה רכה, האמירה²⁵ הוא החומר, והדיבור הוא הצורה. והמאמרות²⁶ פי' עשרת הדברות, פי' הוא התורה וכו', והמאמרות הוא מהבל הלב, מבחי' בהמה שבאדם. וזהו מ"ש מצמיח²⁷ חציר לבהמה, בהמה²⁸ רבה שבאדם דרבע על אלף טורין כו', ובגמיעה חדא כו', פי' אפילו עולמות עליונים, דהיינו מחנה²⁹ מיכאל באהבה שהוא ממדת חסד וכו', והם קיימים מששת ימי בראשית, ומחנה גבריאל כו' ממדת גבורה כו', הם בטלים למקורם תמיד.

וזהו מ"ש יוצר³⁰ משרתים ואשר משרתיו, היינו בהמה רבה כו', בחי' הבל הלב שבמשל כו', מבחי' חיצוניות בחי' כלים דאצי' הנק' בחי' אנוש, תשבי³¹ אנוש עד דכה כו', כ³² אלף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבור, פי' כי שיתין³³ אלפי שנין, בחי' זמן ומקום הם, רק בחי' עיבור ושינה. וזהו דור³⁴ אנוש ניזון בחסדו של מקום, פי' שלא הי' להם תורה כו', כי שיתא אלפי שנין הוא ו"ק, וכל אלף הוא אחד ממדותיו, ודור אנוש הוא אלף הראשון מדת חסד הוא, לכן הי' יכולין להיות אף בלא תורה, ויכול הי' להיות שכחה³⁵ אף באברהם סבא.

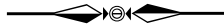
ומהו הבל הלב בעולמות עליונים, זהו ז'³⁶ הבלים דקהלת, ז' הבלים עליונים, שמהן נמשכים ששת ימים, דהיינו יום ראשון מבחי' חסד, מבחי' ימות³⁷ עולם שנמשך מבחי' ימי³⁸ עולם, ובשבת³⁹ ע"י עליות העולמות אנו אומרים ז'

(31) תשב אנוש עד דכה: תהלים צ, ג.
 (32) כי אלף שנים בעיניך: שם ד.
 (33) שיתין אלפי שנין: ראה ר"ה לא, א.
 (34) דור אנוש ניזון בחסדו של מקום: ראה פסחים ק"ח, א. מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א ע' נא. ובהנסמן שם.
 (35) שכחה אף באברהם סבא: ראה רש"י בחוקותי (כו, מב) עה"פ וזכרתי אברהם אזכור. וראה סה"מ תרנ"ד ד"ה וזכרתי.
 (36) ז' הבלים דקהלת: קהלת א, ב. קה"ר עה"פ.
 (37) ימות עולם: האוניו לב, ז.
 (38) ימי עולם: מלאכי ג, ד.
 (39) ובשבת ע"י עליות העולמות: ראה ע"ח ש"מ (שער פנימיות וחיצוניות) דרוש ג. ח. טו. וראה לקו"ת בהר מא, א. ובכ"מ.

(22) ויאמר אלקים יהי אור: בראשית א, ג.
 (23) אלקים הוא כח הפועל בנפעל: ראה גם לקו"ת בחוקותי מט, ב. מאמרי אדה"ז תקס"ז ע' רי.
 (24) אמירה בלב: כמ"ש ויאמר המן בלבו, וראה זח"ב יז, א. כה, ב. ועוד.
 (25) האמירה הוא החומר, והדיבור הוא הצורה: ראה ד"ה להבין ענין עשרה מאמרות במאמרי אדה"ז אתהלך ליאונא ע' קד.
 (26) והמאמרות פי' עשרת הדברות: ראה שבת פח, א. זח"ג יא, ב.
 (27) מצמיח חציר לבהמה: תהלים קד, יד.
 (28) בהמה רבה: ראה זח"א יח, ב. רכג, סע"א.
 (29) מחנה מיכאל באהבה: ראה לקו"ת ויקרא מה, א. במדבר י, א. יא, ב. לא, א. ועוד.
 (30) יוצר משרתים ואשר משרתיו: ברכת יוצר.

קולות, קול⁴⁰ ה' על המים זהו מדת חסד, בכח זהו מדת גבורה וכו', קול⁴¹ הוא לשון המשכה מבחי' הוי' להמדות, וזהו הקול⁴² קול יעקב המשכה לבחי' יעקב, והם כולם נק' המים אשר מתחת לרקיע.

וזהו מה⁴³ יתרון לאדם בכל עמלו שיעמול תחת השמש, פי' כי שמש⁴⁴ ומגן הוי' אלקים, אלקים ממלא, הוי' הוא סובב כל התפשטות החיות, ונק' מתחת השמש, אבל מעל⁴⁵ השמש יש יתרון. וזהו פי' אדם⁴⁶ לעמל יולד, איני יודע אם לעמל תורה אם לעמל שיחה, עמל שיחה זהו יו"ד מאמרות, שהוא בחי' חיצוניות כנ"ל, בחי' שינה ועיבור הוא חומר. עמל תורה הוא פנימיות יו"ד דברות, ובוודאי לא⁴⁷ אורחא דמלכא למשתעי במילי דהדיוטא. ועיקר המכוון של בריאות עולמות הוא התורה, וזהו תנאי ה' לששת ימי בראשית כו'. וזהו אם⁴⁸ לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ כו'. וזהו וירא אלקים וידע אלקים, בחי' דעת עליון כו' וד"ל.

45) מעל השמים יש יתרון: ראה זח"א רכג,

ב.

46) אדם לעמל יולד איני יודע אם לעמל תורה: איוב ה, ז. ראה סנהדרין צט, ב. מאמרי אדהאמ"צ בראשית ע' קלה, וש"נ.

47) לא אורחא דמלכא: ראה זח"ג קמט, ב.

לקו"ת אחרי כה, ד.

48) אם לא בריתי יומם ולילה: ירמ"ל, לג, כה.

40) קול ה' על המים: תהלים כט, ג.

41) קול הוא לשון המשכה: ראה גם תו"א

יתרו עד, רע"ג. מאמרי אדהאמ"צ בראשית ע' שמח. דברים ח"ג ע' תתנו, וש"נ.

42) הקול קול יעקב: תולדות כז, כב.

43) מה יתרון לאדם בכל עמלו: קהלת א,

ג.

44) שמש ומגן הוי' אלקים: תהלים פד, יב.

ענין המבינה סלאו וסקוולו שב בדיחיהו והשני הבחר יי תגוהו וכו' עיון סכסכ נצטו הבחר ולעולם
 שב עבר נחון אז פרוקן וכן חקב תגיהו נבי והנה חנה נביה בן מצלם היצה והכב הוא נגלה
 לו השנה וכן קו חסב החסב הוא מצלם היצה חסב הנשק וזמן וזמנו לו חסב כי כל חסב לו שוב ושב כאלו ב
 קמורה איה וזה הוא חקב לו השנה והיך החרב לו החסב הנשק סלאו כן החסב אכן וזהו מצלם החקב ה
 חסב המנוחה ענין חסב קמורה אש ובקמורות וקמורה אשנו כנה נשק מצוקה ורציו כאלו נגמו ענין נשק ונשק
 כיום ופכילם העקבים אה ונשק אצלוחם אכן בטלו חב עילאה וכו' אהון הוא ולקמור וכו' כאלו אהון את
 חנהו הן הפשוט לו ונשק אכן נשק אש את כסופם כי קבו ול יך פרוקן ופרת היב והאצונוהו בן חנה חקב לו
 הגורונוהו נשק חואש קמור חקב לו חכמה וכו' אכסום כל בנה חב ולעיוהו ח האונות וחיוהו היב והגורוהו
 על החכמה והפשוט בן חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 הגורוהו נשק חואש קמור חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'
 חנה חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו' חקב לו חכמה וכו'

לעילוי נשמות

ר' צבי ב"ר אהרן יצחק ז"ל
נפטר ו' אייר ה'תשע"ח

ומרת אביבה ב"ר ישראל שמעון הכהן ע"ה
נפטרה יום א' דר"ה, א' תשרי ה'תשע"ח

ומרת צפורה ב"ר צבי ז"ל
נפטרה ט' סיון, ה'תשע"ג

נדפס ע"י ולזכות
הרה"ת ר' מרדכי וזוגתו מרת פעסיל שיחיו
שמערלינג

ולעילוי נשמת
ר' יוסף בנימין ע"ה בן ר' מנשה הי"ד